

hos Flertallet i dette Ting, hos Regeringen og, som De vide, ogsaa hos Landstinget. Da Forslaget nu ikke kom til 2den og 3dje Behandling her i Folketinget i 1896, eftersom Betænkningen først afgaves den 18de April 1896, var det, at der i Efteraaret, den 6te November 1896 blev indbragt et Forslag af de nævnte 13 Medlemmer af Udvalget, altsaa hele Udvalget med Undtagelse af de to socialdemokratiske Medlemmer, som ikke ønskede at være med, da de, som de Herrer vide, selv havde indbragt et Forslag. Det var jo ret naturligt, at de, da deres Forslag afveg saa meget fra det andet, uagtet ogsaa de havde et Ønske om at arbejde med i Udvalget, dog ikke ønskede at optræde som Medforslagsstillere. Altsaa, vi 13 Medlemmer fra alle andre Partier bleve enige om at indbringe Forslaget, som, om jeg saa maa sige, Folketingets Fællesejendom, og det var sandelig ikke saa, at vi maatte bede de 3 Herrer meget om at være Forslagsstillere. De meldte sig selv, ønskede selv at være Medforslagsstillere. Vi havde derfor al Grund til at tro, at vi virkelig vare i Overensstemmelse med de Herrer i alle Maader, da de jo kun havde taget nogle lette Forbehold paa de to ret underordnede Punkter. Den 6te November 1896 indbragtes som sagt Forslaget altsaa ved tre Højremænd, tre moderate og syv af Reformpartiet som Forslagsstillere. Det skulde altsaa ikke være nogen Partisag, og vi vedtoge saa den 23de Februar 1897 enstemmig Lovforslaget ved 3dje Behandling med samtlige ærede Medlemmers Stemmer uden Hensyn til Partier. De Herrer havde ved den Lejlighed stillet Forslag om, at Arbejdsgiverne skulde stille Sikkerhed, hvis de ikke forsikrede; dette forkastede Tinget, men til Gengæld vedtog man en Bestemmelse om, at der paa Etablissementerne skulde findes Opslag om, hvorvidt Forsikring var tegnet, og hvor Forsikring var tegnet, for at Arbejderne altid kunne overbevise sig om, hvorvidt de vare forsikrede eller ej. For at gaa tilbage til 1896 havde imidlertid, som sagt, de Herrer ikke stillet Ændringsforslag og vare ganske enige med os andre paa de to Punkter nær; det næste Aar fjøede de derimod ind i Loven som et særligt Afsnit en *Understøttelseslov* for Arbejdere, som ikke vare under Forsikringsloven. Midt inde i Loven om Arbejdsgivernes delvise Ansvarlighed for de økonomiske Følger af Ulykkestilfælde satte de Herrer et Forslag, som gik ud paa, at de ikke indbefattede Haandværkere og samtlige de Arbejdere i Landbruget,

som ikke arbejde med farlige Driftsmidler, skulde medtages paa den Maade, at de skulde have offentlig Understøttelse efter Reglerne om Understøttelse af Personer over 60 Aar. Dette var en Tanke, som havde været fremme i Udvalget Aaret i Forvejen, idet man tænkte sig Muligheden af, at man ved en saadan midlertidig Foranstaltning gennem en særlig Lov muligvis kunde komme de nævnte Personer til Hjælp og saaledes bringe et Supplement til Stede til Loven i Stedet for den bortfaldne 2den Del af det Bergske Lovforslag. Slige Understøttelser bleve altsaa bragte ind i Loven som en integrerende Del af den virkelige Ansvarlighedslovgivning med dens faste, bestemte Summer, midt ind i Loven om de farlige Bedrifter bragte man et helt Afsnit om en Understøttelseslov, hvilket Ministeren paa det bestemteste modsatte sig, og vi andre ogsaa, det blev derfor forkastet her med en meget stor Majoritet. Man motiverede Understøttelsesforslaget med, at man vilde have alle ind under Loven, saa vidt det var gørligt, men man glemte, at det dog ikke var lige meget, paa hvilken Maade man bragte de paagældende ind under Loven. Man bragte Disharmoni i hele Loven ved den fuldstændig forskellige Grundopfattelse i hver af de to Afdelinger, hvad unægtelig var meget daarlige Betingelser for at faa dem alle sammen ind i Loven. Men i øvrigt fik man heller ikke alle med. Overhovedet har det ærede Medlem for Fredericia (Ousen), som nylig har talt om, at man ikke maatte udelukke nogen af Loven, at man maatte have dem alle med, at man ikke maatte sætte Skel osv., selv aldrig holdt sig denne Forskrift efterrettelig. I 1890, da det ærede Medlem var Ordfører for Udvalget her, var det paa ingen Maade Tilfældet, at alle Arbejderne vare med. Det er ganske vist, at det ærede Medlem og hans Medarbejdere fik Havearbejderne med — for at tage den yderste Grænse af dem, som slet ikke beskæftigedes med nogen farlig Virksomhed — men hele Haandværket lod det ærede Medlem samtidigt være uden for Forsikringen. Der var ingen Snedkere, der var ingen Bagere, der var ingen Smede osv. i hele det Lovforslag, som det ærede Medlem den Gang tog Ordet for, men Havekarlen var der! Da var det ærede Medlem ikke bange for at sætte Skel mellem Arbejderne, for hele Haandværket var, som sagt, udelukket af Forslaget, men derimod var der indbefattet Virksomheder som f. Eks. Havearbejde, der paa ingen Maade frembyder den samme Fare som